

[Jane Oksen]

at foretage et eller andet, og så kunne det jo være, man alligevel nedlagde amterne. Det har vi jo lov til at håbe på i Fremskridtspartiet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovfortslagenes overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

19) Første behandling af lovforslag nr. L 235:

Forslag til lov om kommunernes ret til at opheve aftaler med virksomheder, hvis moder-, datter- eller søsterselskaber driver virksomhed i Den Sydafrikanske Republik eller Namibia.

Af Ejner Larsen (SF) m.fl.

(Fremsat 15/3 88).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Det er nu tredje gang inden for en ganske kort periode, at vi i Folketinget drøfter spørgsmålet om kommunernes ret til at opsiges kontrakter med firmaer med den begrundelse, at selskabets moderselskab har interesser i Den Sydafrikanske Republik eller Namibia.

Senest den 18. februar 1988 behandlede Tinget et beslutningsforslag fra Fælles Kurs med samme emne. SF udtalte dengang, at det nu foreliggende lovforslag fra SF stort set var identisk med forslaget fra Fælles Kurs. Det kan på denne baggrund næppe undre, at regeringen fortsat er imod lovforslaget.

Som regeringen tidligere har givet udtryk for, er udenrigspolitik et anliggende for regering og Folketing. Hvis et lovforslag som det foreliggende gennemføres, et forslag, hvor kommunerne selv kan vælge, om man vil opsiges afta-

lerne eller ej, vil det betyde, at enhver kommunalbestyrelse kan drøfte spørgsmålet om hensigtsmæssigheden af sanktioner mod Sydafrika, et i høj grad udenrigspolitisk emne.

Forskellige tilkendegivelser fra forskellige kommunalbestyrelser vil, som også udenrigsministeren tilkendegav under behandlingen af beslutningsforslaget den 18. februar 1988, give et unødigt broget billede af dansk udenrigspolitik. Hertil kommer, at kommunalbestyrelsesmedlemmer ofte vælges alene efter de synspunkter, som kandidaterne har for så vidt angår lokalpolitiske spørgsmål. Kandidaternes holdning til udenrigspolitiske emner er af gode grunde normalt ukendt for borgerne. Det mest klare eksempel på dette er vel de mange ikke-landspolitiske borgerlister, der findes landet over. Kandidaterne på disse lister har typisk ingen fælles udenrigspolitiske holdninger, og i hvert fald er de ukendte for vælgerne.

Udenrigspolitiske emner i kommunalpolitik vil derfor være et højst forstyrrende element. Interessen i kommunalbestyrelserne bør samle sig om de lokale spørgsmål.

Regeringen kan således ikke anbefale lovforslaget.

Stavad (S):

Som allerede nævnt af indenrigsministeren var der den 18. februar 1988 en debat om et næsten tilsvarende forslag fremsat af Fælles Kurs. Dog var det et beslutningsforslag, og jeg har forstået, at det er det, der har foranlediget SF til at komme med deres eget forslag i form af et lovforslag.

Jeg kan stort set nøjes med at henvise til det, den socialdemokratiske ordfører, hr. Kelm-Hansen, sagde ved den lejlighed. Det finder man i Folketingstidende, sp. 6884. Essensen af hr. Kelm-Hansens bemærkninger var, at det jo er meget velkendt, at Socialdemokratiet har været meget aktivt i sanktionspolitikken i forhold til Sydafrika, men at vi ser en række problemer i forhold til dette forslag. Derfor er der også i forhold til Fælles Kurs' forslag stillet en række spørgsmål i Kommunaludvalget, som jeg har konstateret at der desværre endnu ikke er kommet svar på.

Derfor må vi på samme måde her sige, at vi må tage disse problemer op i Kommunaludvalget og få dem grundigt analyseret, inden vi eventuelt vender tilbage til sagen her i salen.